

W. Johansens prædiken 3. søndag efter helligtrekonger

Taler

W. Johansen
Sognepræst

Dato

23. januar 1944

Sted

Sdr. Felding Kirke

1 „Giv os mere Tro." Det er en god Bøn; det er, hvad vi trænger til overfor Tidens Uro, Tillid til Gud, deri er der alene Tryghed. Som det fortælles om Abraham, at han var overbevist om, at hvad Gud har forjættet, er han mægtig til ogsaa at gøre. Rom. 4, 21.

5 At holde fast ved Guds Løfter, det er Tro, det kan vi aldrig øve os for meget i. „Jeg vil ingeniunde slippe dig og ingeniunde forlade dig," saadan lyder et af hans Løfter. Det staar han ved, og det skal vi regne med, uanset hvordan Forholdene stiller sig i det ydre.

10 Da Jesus hang paa Korset, var det netop en af de Ting, de blev ved med at spotte over: „Han har sat sin Lid til Gud, han fri ham nu, om han har Behag i ham." Math. 27, 43. De syntes ikke, at der var kommen noget ud af, at han havde sat sin Lid til Gud. De mente, at det havde været forgæves. Naar de saa paa den
15 Nød og Afmagt, han befandt sig i, eller naar de saa hans forsmædelige Plads mellem to Røvere, var det for dem et Tegn paa, at Gud havde forladt ham; men saadan har man aldrig Lov til at slutte udfra et Menneskes ydre Forhold. Man behøver ikke at være forladt af Gud, selv om man befinder sig i Nød og Afmagt. Jesus var ikke forladt af Gud til det sidste, selv om han i Anfægtelsens Mørke
20 maatte udbryde: „Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?" Han døde jo med den Bøn paa sine Læber: „Fader! i dine Hænder befaler jeg min Aand." Han var ikke alene i den Stund, han var ikke et Bytte for Fortvivlelse, da han sagde de Ord, tværtimod de aander af Fred og Tryghed. Naar de saa paa de
25 trange Kaar, hvori han var stedt, kunde de nok deraf drage den Slutning, at Gud havde forladt ham. Men det er aldrig nok at holde sig til de ydre Forhold og kun se paa dem. Paa den Maade faar man ikke den rigtige Forstaaelse af nogen Ting. De syntes, at Gud skulde have grebet ind, han skulde ikke have ladet det komme saa vidt. Han skulde have friet Jesus fra at komme i saa stor Nød og saa

30 fortvivlede Omstændigheder, saa kunde man da have set, at han ikke havde forladt ham. De vidste, hvad Gud burde have gjort i den Situation. Saadan kunde Folk være dengang, saadan kunde de snakke, og saadan kunde de tænke dengang for saa længe siden. Nu?

35 At et Menneske er stedt i meget trange Kaar, er ikke noget Bevis paa, at det er forladt af Gud. Som Jesus ikke var forladt af ham, skønt hans Fjender triumferede over ham, og skønt hans Liv og Gerning menneskelig set endte som et stort Nederlag, saadan var det ogsaa med de første Kristne i Forfølgelsernes Tider. Gud friede ikke Jesus fra Korsets pinefulde og forsmædelige Død, han
40 friede heller ikke Martyrerne for de Lidelser og Forsmædelser, som var udtænkt for dem. Deres Kaar blev ikke forandrede i sidste Øjeblik ved en vældig Indgriben fra Guds Side. Sagen fik Lov til at gaa sin Gang. De gjorde med dem, hvad de vilde; men Gud havde ikke forladt dem, han var dem nær med sin Fred og Trøst. De gik i Døden med Lovsang.

45

Eller et Eksempel fra den nyere Tid, den engelske Missionær Allan Gardiner, som sammen med nogle faa Medarbejdere omkom i en Klippehule paa Ildlandet af Hunger og Skørbug i Aaret 1850, efter at deres Forraad var sluppen op, og de indfødte havde trukket sig fuldstændig tilbage fra dem. Efter 2 Aars
50 Forløb blev hans Dagbog funden. Den 3. September havde han skrevet saadan: „Lovet være min himmelske Fader for den mangfoldige Naade, der bliver mig til Del, et godt Leje, ingen Smerter, ingen nagende Sult, skønt overordentlig svag; men jeg har ved hans rige Naade fuldkommen Fred, vederkvæget ved Følelsen af min Frelsers Kærlighed og forvisset om, at alt følger sig efter Guds vise, naadige
55 Raad.” Den 6. September har han endnu skrevet i Dagbogen; men da er Skriften næsten ulæselig. Hans Tanker kommer ogsaa frem i følgende Bøn: „At Herren maa blive herliggjort i mig ved Liv eller Død, og at han, om vi skal falde, naadig vil oprejse og udsende andre Medarbejdere til denne Høst, at hans Navn maa blive stort og hans Rige udbredes i dette hedenske Land.” Denne Bøn er senere
60 blevet opfyldt.

Gud har ikke lovet noget om, at det udadtil skal kunne ses, at vi ikke er forladt af ham. Han har ikke sagt noget om, at det skal kunne ses af alle og enhver. Det er nok, at vi selv erfarer det. „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig.” Det er ikke et Løfte om, at vi ikke skal blive stedt i Trængsler; men det er et
65 Løfte om, at han vil være hos os, hvilke Omstændigheder vi end skal komme ud for. Mere behøver vi heller ikke.

70 Jesus blev hængende paa Korset i sin Magtesløshed. Sagen gik sin Gang til det sidste. Der skete ingen Indgriben udefra. Martyrerne maatte ogsaa blive paa deres Plads. Deres Fjender fik Lov at gøre imod dem, hvad de havde udtænkt. Forraadene til Allan Gardiner og hans Medarbejdere kom ikke i sidste Øjeblik og reddede dem. Ingen af dem forblev i Live. Gud ændrede ikke noget i deres
75 ydre Kaar. Den Retning, Sagen havde taget, fik Lov til at fuldbyrdes. Gud lod det ske. De blev ikke frelst til mere jordisk Liv; men de gik gennem Døden ind til det evige Liv. Ingen af dem var forladt af Gud. Ingen af dem var uden Haab og uden Trøst til det sidste. Alle havde de en Grund at staa paa, noget at klynge sig til.

80

At Gud ikke vil slippe os, er altsaa ingen Garanti for, at det menneskelig set vil gaa os godt. Endsige at vi skulde kunne forstaa alt, hvad vi kommer til at opleve. Det har Gud aldrig givet os noget Løfte om. Han har aldrig lovet os, at vi skulde blive fri for at staa overfor det ufattelige. Man er heller ikke forladt af ham i den
85 Situation. At han ikke vil slippe os og ikke forlade os, er ikke noget Løfte om, at der menneskelig set ikke skal tilstøde os nogen Ulykke. Den er slet ikke af Gud forladt, hvem han fratager de hjertenskære," Salme 652. Gud har ikke lovet os noget om, at vi kun skal komme til at staa overfor det, vi med vor Forstand nogenlunde kan begribe; men han har lovet, at han vil være med os under alle
90 Forhold, ogsaa i de Situationer, hvor Forstanden staaar stille, og hvor Mørket er saa stort. Hvad der skal ske, og hvor vidt det skal faa Lov til at komme, bestemmer han selv; men han vil være hos os, hvor- dan det end gaar. Det var Allan Gardiners Trøst, og den slog til for ham. Han manglede meget for Legemet; men hans Sjæl havde, hvad den behøvede. Det er det, det til sidst
95 kommer an paa, at vi har, hvad vi behøver for vor Sjæl.

Amen.

Kilde

100 W. Johansen: "Unationale" Prædikener fra Besættelsestiden. A. Olesens Forlag, Aabenraa. 1948

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

105 3. søndag efter helligtrekonger, Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/w-johansens-praediken-3-sondag-efter-helligtrekonger>

110

115

120

125

130

135

140

145